

Serfőző Simon:

Értünk szólnak

Nem jó ma költőnek lenni. Nem volt jó sosem.
A költő – ha igazi – nem tűrheti, hogy a hitvány életűek
alattvalóként kezeljék, ami mindenkor
kihívást jelent. Hát kikiáltják bajkeverőnek,
kellemetlenkedőnek. Holott csak a hite,
szíve szerinti dolgát teszi, hisz felelőse
az igazságnak. S figyelmeztetni akar – mire is?

Hogy „háltak az uccán” – miként József Attila írta.
S hogy hálnak ma is. S újabban jobbra van a balra,
az erre pedig épp fordítva. Hogy kamatlábakon jár
a kivagyiság, míg a betonszállásokon a szegénység
veszekszik, kiabál a durvaság, s az igazmondásra
ugyancsak rájár a rúd. Keserű szabadság ez,
hisz mint ennek előtte, szabadabban élünk-e?
Csak a póráz hosszabb, az se sokkal.

Kötélvégre fogottaknak, József Attila
bátorítónk a szembefordulásban: ne hajtsunk fejet
a megadásnak! S példája az óra pontosságú
szólásnak, akárcsak a kötelességtudásnak:
nem magunkért, hanem egymásért vagyunk,
különben – a veszély már minden égtáj felől fenyeget –
felszámolódunk a magahitt önzésben.

A versek, amiket írt, értünk szólnak. Szólnának,
ha mesterlegényeink – béléseből a kabátot –
nem fordítanak ki minduntalan. Nem a félrevezetés,
félrebeszélés divatolna. Nem a görbe
számítana egyenesnek, s pihének a sörte.
Segítségért nem a rendőr kiáltana,
s petrólámpa akarna világítani a Napnak.

Költőnek: szókimondónak lenni nem volt jó sosem.
József Attila is megkeserülte, hogy kikerülte
az alja világot, s dacolt a mindent megrontó idővel.
Becsüljük-e érte, amire az élete, vére is ráment?
Szeretjük-e, ahogy szerette volna?
Szentséges nevét szánkra venni méltók vagyunk-e?

Nyelvemre ráégnék a szavak, a só kiver.